

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ δρ. 8,—
Ἐξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ἐτησίᾳ φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Μαΐου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 23

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ' (Συνέχεια)

Ἐβράδευαζε. Μὲ τὰς δύο κυρίας ἦτο τώρα εἰς τὴν γέφυραν. Στρηϊζόμενος ἐπὶ τοῦ κιγγλιδώματος, ἐδλεπε τὴν ὥραιαν πόλιν φωταγωγημένην ὡς ἐν ἡμέρᾳ ἐθνικῆς ἐορτῆς. Τὸ θέαμα ἦτο μαγευτικόν. Δὲν ὠμίλουν διόλου, ἐρρέμβαζαν. Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ χωρισθοῦν, ἐκαλονυκτίσθησαν μὲ κάποιαν συγκίνησιν.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ Πέτρος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν καμπίναν του, θαυμάζων τὸ ὑπέρλαμπρον στερέωμα τῶν Τροπικῶν. Μυριάδες ἀστέρων, ἐξέχυναν τὸ γλυκὺ τῶν φῶς, σπινθηροβολοῦντες ὡς ἀδάμαντες, ἐνῶ κάτωθεν ἐφλοισβίζεν ἡ θάλασσα, γαλγνισαία, κτυπῶσα ἐλαφρῶς τὰ πλευρὰ τοῦ πελωρίου σκάφους. Ἐμεινεν ἔξω πολὺ ἀργά, (*) σκεπτικὸς, θαυμάζων τὴν ἰσχυρὰν ἐκείνην φύσιν εἰς τὴν μεγαλοπρεπῆ τῆς ἀνάπαυσιν. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἡ ψυχὴ του, ἐλαφρουμένη, ἄφινε τὸ ὕλικόν της περίβλημα διὰ νὰ πετάξῃ εἰς τὸν αἰθέρα καὶ νὰ βυθισθῇ ἐκεῖ εἰς μίαν ἑκστασιν ἀπείρως ἡδονικὴν.

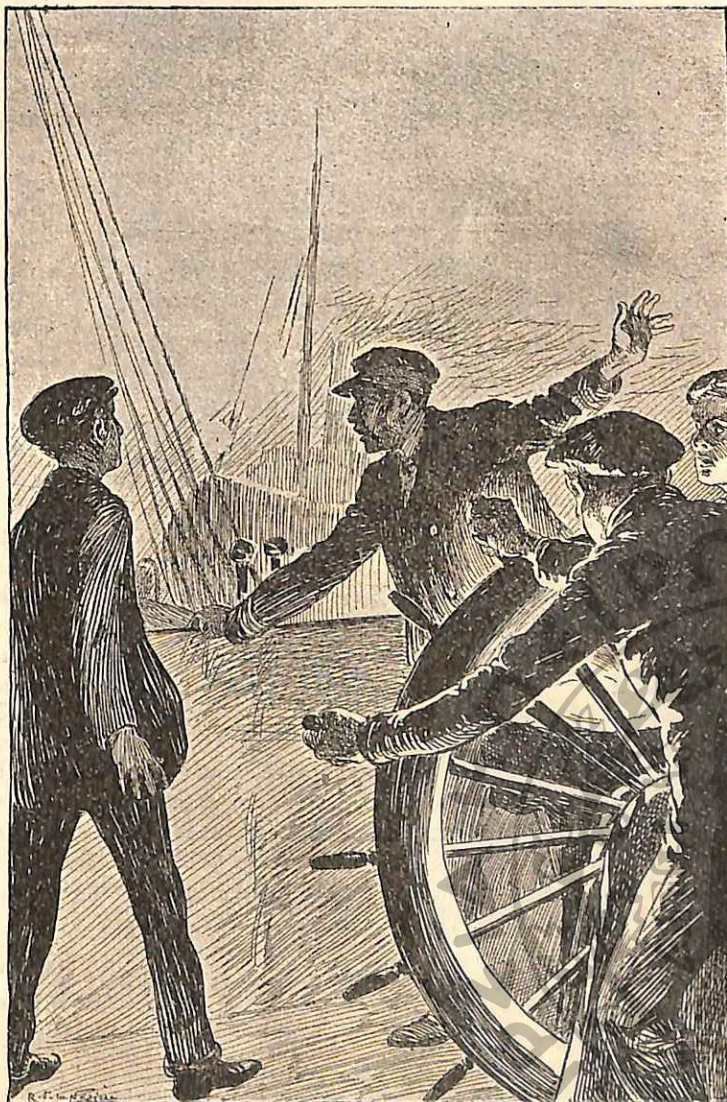
Ὁ πλοίαρχος, ἄγρυπνος ἐπίσης, δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ταραξῇ. Ἦξευρεν ὅτι αἱ ὥραι αὐταὶ τοῦ ρεμβασμοῦ καὶ τῆς ὄνειροπολήσεως, εἶνε ὡφέλιμοι διὰ τὰ ἐνλεκτὰ πλάσματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΣ'

Η ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ

Εἰς τὴν ὁμίχλην.

Τὴν αὐγὴν ἡ «Ὠδέρην» ἐσέκωσε τὴν ἄγκυραν. Ὁ Πέτρος Ριονσαὶ δὲν παρέλειψε νὰ πρσσταθῇ εἰς αὐτὸν τὸν χει-

ρισμόν, ὁ ὁποῖος πάντοτε τὸν διεσκέδαζε.

Μετ' ὀλίγον ἀπαλλαγθὲν τῶν δεσμῶν του, τὸ ὑπερωκεάνειον ἐξεκίνησε μὲ τὴν ἀκριβείαν ἐκείνην, ἡ ὁποία εἶνε ἡ χάρις τῶν θαλασσιῶν τούτων κολοσσῶν. Διηυθύνθη πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος καὶ μετ' ὀλίγον τὸ Ριον-Ἰανέϊρον δὲν ἦτο πλέον παρ' ἀνάμνησις.

Τὸ βράδυ, εἰς τὴν αἰθουσαν, ὠρίλῃσαν περὶ τῆς προσεχούσας συναυλίας. Ἐκαμαν σχέδια, συνεζήτησαν, ἐμύρρασαν εἰς τοὺς. Ζωηρότης εὐθυμοσύνη ἐδαοίλευεν ἐπὶ τοῦ πλοίου.

Ὁ καιρὸς διετερεῖτο καλὸς ἀλλ' ἡ ἀτμόσφαιρα ἤρχισε νὰ πυκνοῦται καὶ νὰ σκοτιέται. Εἰσέρχοντο εἰς τὰς ὁμιγλώδεις χώρας τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ μόλις ἐνύκτωσεν, ἡ σειρὴν ἤρχισεν ἀνεκέμνη τὰς βροχὰς κραυγὰς διὰ νὰ εἰδοποιῇ τὰ ἄλλα πλοῖα. Τίποτε πενθιμώτερον ἀπὸ τὸν μυκηθμόν αὐτὸν τῆς σειρήνος. Τὴν νύκτα προπάντων, ὑπὸ τὴν πρέμουσαν λάμπιν τῶν φανῶν, ἀνακαλεῖ τὴν ἰδέαν κάποιου κινδύνου τόσο μάλλον φοβεροῦ, καθ' ὅσον κανεὶς δὲν εἰξεύρει οὔτε ποῖος εἶνε, οὔτε πόθεν ἐρχεται.

Συγὰ ἤκουοντο καὶ ἄλλαι σειρήνες ἐκ μικρῶν ἀποστάσεων. Διαρκὲς κίνδυνος συγκρούσεως τοῦς ἠπειλεῖ εἰς τὰ πολυσύγναστα ἐκεῖνα νερὰ καὶ αἱ καρδίαι ἐτρεμαν ἀπὸ φόβου.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἡ ὁμίχλη ἐπυκνώθη. Ὁ πλοίαρχος δὲν ἐγκατέλειπε διόλου τὴν γέφυράν του. Ἡ νύξ ἐπῆλθεν ἀγρίως σκοτεινὴ, καὶ μολονότι ὁ κ. Δελᾶρξ εἶχε μείνῃ ἄγρυπνος καὶ τὴν προηγουμένην, δὲν ἐσκέφθη

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 188.

«Ἐξαφνα, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἀνεφάνη κατὰ σκοτεινότερον...» (Σελ. 198, στ. α'.)

οὐτε στιγμήν νάποσυρθῇ πρὸς ἀνάπαυσιν. Ὁ Πέτρος, θουμάζων τὸ θάρρος του, ἔμενε διαρκῶς πλησίον του, διὰ νὰ τῷ εἶνε χρήσιμος ἢ τουλάχιστον εὐάρεστος.

Ὁ πλοίαρχος τὸν ἐβλεπεν, ἀλλὰ δὲν τῷ ἔλεγε τίποτε, δὲν τὸν προέτρεπεν, ὅπως τὴν προτεραιάν, νὰ υπάγῃ νὰ κοιμηθῇ. Ἐφαίνετο εὐχαριστημένος νὰ τὸν ἔχῃ πλησίον του.

ὑπὸ τὴν λάμπην τῆς λυχνίας τῆς πυξίδος, ὁ νεανίας παρήρει τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπον τοῦ προστάτου του, τὴν βαθεῖαν πτυχὴν, ἢ ὅποια αὐλάκωνε τὸ εὐρὺ μέτωπόν του.

Τὸ σκότος ἦτο πυκνόν. Ἡ σειρήν, ἀσθμαίνουσα, δὲν ἐσιωποῦσεν οὐτε στιγμήν.

Τρεῖς ὧραι ἐκτύπησαν. Ἐξαφνα, εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἀνεφάνη κάτι σκοτεινότερον. Τρομερὸς κρότος ἀκούεται. Ἡ αὐτὴ σειρήν, συγκλονίζεται ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ταλαντεύεται, κλίνει. Τὸ πλοῖον, μὲ τὸ ὁποῖον συνεκρούσθη, κάμνει ὀπισθεν, ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸ θῦμά του καὶ ἐξαφανίζεται εἰς τὸ ἀδιαπέραστον σκότος, χωρὶς νὰ φροντίσῃ διὰ τοὺς δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους μέλλει νὰ καταπιῇ ὁ Ὠκεανός...

Κανείς ποτε δὲν θὰ μάθῃ, τὸ ὄνομα τοῦ ἀνάνδρου αὐτοῦ κακούργου!..

— Αἱ λέμβοι εἰς τὴν θάλασσαν! κράζει ὁ πλοίαρχος μὲ ἰσχυρὰν φωνήν.

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ κατισχύει τῶν κραυγῶν τοῦ τρόμου καὶ τῆς αγωνίας τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὅποιοι ἀρπυνίσθησαν ἀποσπῶν ἀπὸ τὸν κρότον καὶ τὸν κλονισμόν κ' ἐμάντευσαν ἀμέσως τὴν φοβερὴν εἶχε συμβῇ...

Κύματα ἐξάλλων ἀνθρώπων ὁρμῶν πρὸς τὰς λέμβους. Ἐμποδίζουν τοὺς χειρισμοὺς τῶν ναυτῶν, θέλουν νὰ τὰς ἀρπάξουν διὰ τῆς βίας, ἀλλήλων θωπεύονται, ἀλλήλοκτυποῦνται, καταπατοῦν γυναῖκας καὶ παιδιὰ.

Ἡ πρώτη λέμβος, ὑπὸ τὸ βάρος ἐκατοντάδος ἀνθρώπων, ἡλιθίως συσσωρευθέντων ἐντός, καταβαίνει μὲ μεγάλην ὀρμήν, διότι οἱ ναῦται εἶνε ἀδύνατον νὰ συγκρατήσουν τὰ σχοινία. Καὶ πίπτουσα εἰς τὸ νερὸν ἀποτόμει, γέρνει δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ καὶ ἐπιτέλους ἀνατρέπεται, ἐκκενοῦσα ὅλον τῆς τὸ φορτίον. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶνε ἀβύθιστος, μένει μὲ τὴν πρὸς τὰς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦ πλοίου.

Μερικοὶ ναῦται κατορθώνουν νὰ τὴν γυρίσουν, ἐνῶ φρικτὴς μάχη συνάπτεται γύρω τῆς πρὸς τὴν κατάληψιν μιᾶς θέσεως. Οἱ ἰσχυρότεροι ἀπωθοῦν καὶ ἀνατρέπουν τοὺς ἀσθενεστέρους.

Μεταξὺ δύο διαταγῶν, ὁ πλοίαρχος

ἀπετάθη πρὸς τὸν Πέτρον, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ἀκίνητος πλησίον του, ἐτοιμὸς νὰ τὸν ὑπακούσῃ εἰς ὅλα, ἀλλὰ μὴ συλλογισμένος καθόλου διὰ τὴν ἰδίαν του σωτηρίαν.

— Γρήγορα, παιδί μου, τῷ εἶπε, πάρε ὅ,τι ἔχεις πολυτιμώτερον καὶ τρέξε νὰ πιάσῃς θέσι στὴ μεγάλη φαλινοθηρίδα. Αὐτὴ ἡ βάρκα ἔχει τὴν μεγαλητέρα πιθανότητα νὰνθῇ ἐντὸν Ὠκεανό. Εἶνε ἀβύθιστος καὶ γερὴ.

— Δὲν θὰ φύγω χωρὶς σᾶς, πλοίαρχέ μου!

— Ὁ πλοίαρχος δὲν ἐγκαταλείπει τὸ πλοῖόν του, ἀπεκρίθη ὁ κ. Δελάρξ.

Ἐγὼ θὰ μένω ἐδῶ. Ἀλλὰ σὺ ποῦ δὲν ἔχεις καμμιὰ ὑποχρέωσιν, πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ σωθῇς.

«Κατάρθωσε νὰ τὴν σηκώσῃ κ' ἔτρεξε μὲ τὸ φορτίον του...» (Σελ. 199, στ. 4.)

— Δὲν θὰ σᾶς ἐγκαταλείψω, πλοίαρχέ μου, ἀπήντησεν ὁ νεανίας εὐσταθῶς ἢ τύχη σας θὰ εἶνε καὶ ἡ δική μου.

— Ὑπάρχουσιν! ἀνέκραξεν ὁ κ. Δελάρξ μὲ φωνήν, τὴν ὁποίαν ἔκαμνεν ἐπιτηδες τραχεῖαν διὰ νὰ μὴ δείξῃ συγκίνησιν ὑπάρχουσιν! Σὲ διατάσσω! Ἐλα γρήγορα μαζί μου, πάρε ὅ,τι θέλῃς νὰ σώσῃς! Ἐλα!.. Πάρε αὐτὰ τὰ καρύδια τοῦ κολλὰ, βάλε τα εἰς τὴν τσέπη σου... ξεζυρεῖς πὺς θὰ τὰ μεταχειρισθῇς κατὰ τῆς πείνας. Πάρε αὐτὰ τὰ γυαλιά, αὐτὴ τὴν πυξίδα...

Ὁ Πέτρος δὲν ἤθελε νὰποχωρισθῇ τὸν εὐεργέτην του, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ. Ἐπείσεν εἰς τὴν καμπίναν του, ἐπῆρε τὸ ρεβόλλερ του, τὰς σφαῖρας του, τὰ χαρτιά του, τὰ χρήματά του, καὶ ἐξῆλθε συλλογισμένος τὰς δύο φίλας του, τὰς ὁποίας ὤφειλε νὰ βοηθήσῃ.

Ὁ πανικός.

Τὸ ὑπερωκεάνειον ἐθουίζετο βραδέως ἀλλὰ ἀσφαλῶς. Τίποτε δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐμποδίσῃ τὸν καταποντισμόν του.

Ἦτο ζήτημα λεπτῶν.

Φοδρὰ σύρραξις, ἀληθινὴ μάχη εἶχε γίνῃ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τὸ ὁποῖον ἔθαψε τώρα τὸ αἷμα, διότι μερικοὶ μετανάστα εἶχαν τραβήξῃ μαχαίρια.

Τέσσαρες λέμβοι, φορτωμέναι ναυαγούς, εἶχον ἀπομακρυνθῇ ἤδη ἀπὸ τὴν αὐτὴν, ἀλλ' εἶχον βυθισθῇ ἀπὸ τὸ ὑπερβολικὸν βάρος. Διότι μέγας ἀριθμὸς ἐπιβατῶν ἐξάλλων εἶχον ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ τὰς φθάσουν, καὶ προσπαθοῦντες νὰναρριχθῶν ἐπ' αὐτῶν, ἐνῶ ἦσαν ἤδη ὑπερπλήρεις, δὲν εἶχον κατορθώσῃ ἄλλο παρὰ νὰ τὰς ἀνατρέψουν.

Ἡ ἀταξία ἦτο τοιαύτη, ὥστε τὸ πλῆρωμα δὲν ἤκουε πλέον τὴν φωνὴν τοῦ ἀρχηγοῦ του. Κάθε ναύτης εἰργάζετο ὅπως ἤθελεν, ἀτομικῶς, διὰ τὴν διάσωσιν τῶν ἐπιβατῶν, μὲ τὴν ἀφοσίωσιν ἐκείνην ἢ ὅποια διακρίνει τοὺς θαλασσινοὺς.

Δυστυχῶς ἡ ἐπέμβασις τῶν μεταναστῶν, τυφλωμένων ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου, ἐματῶνεν ὅλας τὰς προσπάθειας τῶν καλῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἤθελαν νὰ ἐξασφαλίσουν πρῶτα τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ.

Ὁ κ. Δελάρξ, φοβηθεὶς ἀπ' ὅ,τι ἔδλεπε, παρέσυρε τὸν Πέτρον εἰς τὴν πρῶταν.

Ἐκεῖ οἱ ἀξιωματικοὶ εἶχον κατωρθώσῃ νὰ κρατήσουν σχετικὴν τάξιν, ἐμποδίζοντες τοὺς ἐπιβάτας τῆς δευτέρας καὶ τῆς τρίτης θέσεως νὰ κατακλύσουν τὴν γέφυραν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς πρώτης θέσεως παρέχον τὸ θέαμα ἐνὸς πανικοῦ, ὁ ὁποῖος καθίστα τὸς ἀνδρὸς ἀγρίους.

Ἡ παρουσία τοῦ πλοίαρχου ἐφείρεν ὀλίγην γαλήνην εἰς τὴν γενικὴν ἐκείνην ἀναστάτῳσιν. Διέταξε νὰ κατεβάσουν δύο λέμβους, εἰς τὰς ὁποίας ἐπέβησαν πρῶτα τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιὰ, κατόπιν τρίακότα ἀνδρᾶς εἰς καθέμιαν καὶ ἀπὸ δέκα ναύτας, διὰ νὰ τὰς διευθύνουν.

Τὰς εἶδε μὲ ἀνακούφισιν νὰπομακρύνονται χωρὶς κίνδυνον, διότι δὲν ἦσαν παραφορτωμέναι, καὶ ἠσυχολήθη μὲ τὴν τρίτην λέμβον, τὴν ὁποίαν κατεγίνοντο τώρα οἱ ναῦται νὰ κατεκλύσουν.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΚΖ'

Ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΓΕΝΝΑΙΟΥ

Ἡ διάσωσις

Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Πέτρος, μὲ τρομερὰν ἀνησυχίαν, ἀνεζήτη διὰ τοῦ βλέμματός, ὑπὸ τὸ θαμνὸν φῶς τῆς ὁμιχλώδους αὐγῆς, τὴν κυρίαν Ζολλιέ καὶ τὴν θυγατέρα της. Δὲν τὰς ἔβλεπε.

Ἐτράθηξε τὸν πλοίαρχον ἀπὸ τὸ μαῖνι.

— Ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Ζολλιέ δὲν φαίνονται! τῷ εἶπε μὲ πνιγομένην φωνήν.

— Τρέξε νὰ τὰς εὕρῃς καὶ γύρισε μαζί των ἐδῶ!

Ὁ Πέτρος ἔσπευσε νὰ καταβῇ εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου ὀλίγοι ἐπιβάται εὕρισκοντο ἀκόμη, γυναῖκες προπάντων, ἀλλὰ λιποθύμοι, ἐξηπλωμένοι εἰς τὸ πάτωμα ἢ εἰς τοὺς καναπέδες, ἀλλὰ ἀσθενεῖς ἢ πολὺ ἀδύνατοι, κλαίουσαι, κρᾶζουσαι εἰς βοήθειαν, ἀλλὰ μὴ συγκινοῦσαι κανένα.

Μὲ ὀλίγα μεγάλα βήματα, ὁ Πέτρος διασχίζει τὴν αἰθουσαν. Καὶ εἰς τὸ βάθος ἀνακαλύπτει τὴν Ἑλένην ἀνίσθητον πλησίον τῆς μητέρας της, ἢ ὅποια ἐφαίνετο ὡς νὰ εἶχε πέσῃ ἀπὸ κτύπημα, διότι τὸ πρόσωπόν της ἦτο μελάνον.

Ὁ Πέτρος ἐπῆρε μίαν φιάλην καὶ τοὺς ἔβρεξε τὰ πρόσωπα. Ἐπειτα προσπαθῶν νὰ τὰς κάμῃ νὰ σηκωθῶν, νὰ συνέλθουν. Δὲν ἤμπορούσε νὰ τὰς φορτωθῇ καὶ τὰς δύο ἢ μία ἔπρεπε ἀφεύκτως νὰ περιπατήσῃ μόνη της καὶ γρήγορα μάλιστα... δὲν ὑπῆρχε καιρὸς... ὁ κίνδυνος ἦτο ἄμεσος.

Ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴν θυρίδα ὁ πλοίαρχος ἐφώνησε:

— Πέτρος! ἔλ' ἀπάνω γρήγορα!

Εὐτυχῶς ἡ Ἑλένη ἀνοιξε τὰ μάτια της καὶ βλέπουσα τὸν φίλον της, ἀνέλαθεν ἔξαφνα θανάμεις.

— Ἐλάτε, τῆς εἶπε ὁ νέος ἐγὼ θὰ σηκώσω τὴν μητέρα σας καὶ ἀκολουθήσῃ με!

Ἡ κυρία Ζολλιέ ἦτο λεπτὴ, μικροκαμωμένη. Ὁ νέος ἤμπόρεσε νὰ τὴν σηκώσῃ καὶ νὰ τρέξῃ μὲ τὸ φορτίον του. Τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις της τὴν δυστυχὴ γυναῖκα.

— Μπορῶ νὰ περπατήσω, ἐψιθύρισε βασιτάτ με μόνον... Ποῦ εἶνε ἡ Ἑλένη; (Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΨΥΛΛΟΣ ΚΑΙ ΔΑΧΤΥΛΟ

Λέει ὁ ψύλλος στὸ μεγάλο Δάχτυλό μου: — Δίχως ἄλλο — ἔβρω τὴν σκληρὴν μου τύχη! — Κάτου ἀπ' τὸ βαρὺ σου νύχι θὰ πεθάνω!.. Μὴ μὲ παίρνεις ὅπως μὲ τὸ γέγονά σου, — Ἀχ! τοὺς πόνους μου στοχάσου! — Μὴ στὰ δύο στενά μὲ φέρνεις Καὶ μὲ στρίβεις καὶ μὲ τρίβεις Τόσο, ποῦ ὅλονε μὲ στίβεις, Κ' εἶσι μισοπεθαμένοι Με σκοτώνεις τὸν καίμενο! — Παύει τὰ πηδήματα; Παύω τὰ τριψήματα! (Κατὰ τὸν Αἰσώπου)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΘΕΛΟΝΤΗΣ

(Συνεχία καὶ τέλος, ἴδε σελ. 192)

Ἐξαφνα ὅλα πάλιν τὰ ἐπαληθεύει ἡ φωνὴ τοῦ ταγματάρχου Χόρς, ἀπὸ πάντων ἀπὸ τὸ ἄλλο:

— Ἐμπρός, ἐμπρός! Μὴν καθέσθε! Καὶ ὁ Γολγοθᾶς ἀρχίζει πάλιν.

Ἡ ταξιαρχία κατεβαίνει ἀκόμη ἀπ' ὀπίσω μας στὴν φάραγγα, ὅταν ἡ πρωτοπορεία—λίγοι στρατιῶται τοῦ Μηχανικοῦ, δέκα πεζοῦπαιδες, τρεῖς εἰζωνοὶ, ἕνας Γαριβαλδίνος, ναυαγία τοῦ διασκορπισματος, —εἶχε πλέον φθάσει στὸ χωριὸ τῆς ἐπισταθμεύσεως, μίαν κορυφὴν τῆς Ὀρθροῦς. Τὰ παιδιὰ τῶν χωρικῶν ξιπόλυτα, μὲ τὰ χέρια πίσω, ἐστέκοντο κατὰ σειρὰν ἀκουμβισμένα στὴν μάνδραν καὶ ἔδλεπαν μὲ ἐντρομὸν περιέρχοντο τὸ κακὸ ποῦ ἀνέβαινε νὰ πνίξῃ τὸ χωριὸ τους.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔφθαναν οἱ στρατιῶται. Ἀνέβαιναν τὸ τελευταῖο στενὸ μὲ τὰ ἀραιὰ χωματένια σκαλοπάτια, ἐκύτταζαν τὰ σπίτια, τὰ δένδρα, τὰ χωράφια, ἔπειτα ἐπαιρναν ἕνα στραβὸ δρομάκι καὶ ἐπῆγαν νὰ βροῦν μαχαίρι, φούρνο.

Ἐδάδιζαν χαλά.

— Θανατόπουλε!

— Ρε! δῶ εἶσαι; Ποῦνε οἱ ἄλλοι;

— Ἐξέρω κι' ἐγώ; Τώρα ἦρθα.

— Νὰ κι' ὁ Δημητρουλῆς. Ἐδῶ! Ἐδῶ, ρε Δημητρουλῆ.

— Βρήκατε, ρε, τίποτε;

— Μπᾶ!

Σιγά-σιγά τὰ σώματα συνεπληροῦντο καὶ διευκρινίζοντο. Ἡ διλοχία τοῦ μηχανικοῦ κατηυλίσθη εἰς ἕνα χωράφι μανθρῶμένο, ὅπου τὰ κάρρα ἐξεφόρτωσαν τὰ τεσσάρων μὲ τὴν γαλέτταν καὶ μὲ τὰ κεφαλοτύρια, τὰς κάσας μὲ τὰ φυσίγγια, ὅσα εἶχαν προφθάσει νὰ πάρωμε μαζί καὶ δὲν τὰ θάψαμε μέσα στὰ προχώματα τοῦ Δομοκοῦ τὴν νύκτα τῆς ἀντάρας.

Ὅταν ὁ ἕνας λόχος ἐφάνη ὅτι εἶχε φθάσει ὅλος, ἀρχίζει πλέον νὰ βραδυάζῃ. Τότε ὁ λοχαγὸς Παπαζογλοῦς διέταξε τὸν σαλπικτῆρ νὰ σημάνῃ, προσκλητήριον. Οἱ ἄνδρες, οἱ ἐξαπλωμένοι στὸ γρασιδί, ἐσηκώθησαν μ' ἕνα βογγητό· οἱ ἄλλοι, οἱ διασκορπισμένοι στῆς καλύβες ἢ μαζεμένοι στὴ βρύσι, ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὰ στενά, ἀργά, μὲ ἀδιαφορίαν, κι' ἐμυρμούριζαν:

— Τί, δρόμο ἔχουμε πάλι;

— Δὲν τὸ καταλαβαίνεις; Ἀφοῦ νύχτωσε...

— Νὰ πάρῃ ἡ ὀργή!.. Πᾶμε ρε!

Κ' ἐγύριζαν πίσω.

Ὁ σαλπικτῆς ἐσήμανε καὶ δευτέρον καὶ τρίτον προσκλητήριον. Ἐνας ὅμιλος στρατιωτῶν ἐξακολούθει νὰ μὲν, ἐξαπλωμένους στὸ ἄλλο χωράφι πέρα κάτω. Ὁ λοχαγὸς ἐπῆγε κοντά.

— Ἐσεῖς τί καθόσαστε αὐτοῦ; Δὲν

ἀκούσατε λοιπὸν τὰ προσκλητήρια; Κανείς δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐσηκώθησαν μὲ ἀπάθειαν καὶ ἐπλησίασαν βαρύνοντες στὰς ἀποσκευὰς των.

— Χωρὶς τὸν ὀπλισμό σας. Μπᾶτε στὴ γραμμή... Ἐλα, γρήγορα!

Ὅταν ἐμπήκαν στὴ γραμμή, εἰς δύο μέτωπα, χωρὶς νὰ φορέσουν τὰς ἀποσκευὰς, χωρὶς νὰ λύσουν τὰς πυραμίδας, ἢ μουρμούρες ἔπαυσαν καὶ ὅλοι ἐκύτταζαν τὸν λοχαγὸν καὶ τοὺς ἀνθυπολοχαγούς μὲ περιέργειαν.

Ὁ λοχαγὸς ἐφώνησε τότε:

— Ποίος εἶνε ὁ Καρχαγιάννης;... Νὰ κάμῃ δύο βήματα ἐμπρός.

Ἀπὸ τὸ ἄκρον ἐνὸς στείχους ἐβγήκεν ἕνας στρατιώτης καὶ ἐστάθη μὲ ἀπορίαν. Ἦτον ἕνα παιδί μαυροειδερὸ καὶ ἀμούστακο, ἐθελοντῆς ἀπὸ κάποιον ὑπόδουλον νησί. Ποτὲ δὲν εἶχαν ἀκούσει τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του. Ἦσαν καὶ καρτερίκον, δὲν ἀγαποῦσε τὰ λόγια. Ἐκῆμε μὲ σεβασμὸν ὅ,τι τοῦ ἔλεγαν, ἐπερίμενε τὴν σειρὰν τοῦ στοῦ σιστίου, δὲν ἐγόγγυσε ποτὲ ἀπὸ πείναν, δὲν ἐδλασφῆμισε διὰ τὴν ἡτταν, οὐτε ἐπέταξε καμμιάν τρελλὴν φωνὴν ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐστάθη καὶ ἐκύτταξε τὸν λοχαγὸν μὲ σφικτὰ κλεισμένο στόμα καὶ μὲ ἀτενὴ μάτια, γεμάτα προσοχὴν.

— Εὐ εἶσαι; τοῦ λέγει ἐκεῖνος.

— Αὐτός, μάλιστα! πετάγεται καὶ λέει ὁ χονδρὸς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ Μηχανικοῦ Οἰκονόμου, ὁ στεκόμενος πλησίον τοῦ λοχαγοῦ, ἰδρωμένος, μὲ τὸ μανθῆλι τοῦ πάντα στὸ λαιμό, μὲ τὸ πικτικὸν ἀναστηκωμένο.

Τὸ μελαψὸν πρόσωπον τοῦ μικροῦ ἐθελοντοῦ ἐστέρνωσε καὶ ἔβαινε στακτί.

— Ἐλα δῶ! τοῦ λέγει ὁ λοχαγός.

Ὁ Καρχαγιάννης ἐπλησίασε μὲ θάρρος. Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἐκύτταξε ὀλίγας στιγμὰς μὲ συμπάθειαν. Ἐπειτα ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του μίαν σειρὰν ἀπὸ πέντε δίδραχμα κολλησιμένα, τὰ ἔδωκεν ἐπιδεικτικὰ στὸν ἐθελοντῆν, ὅστις ἐμαύρισε ἀπὸ ἐρυθρὰ καὶ δειγνὼν αὐτὸν εἰς ὅλον τὸν παρατεταγμένον λόχον, ἐφώνησε:

— Αὐτὸς ὁ μικρὸς συνάδελφός σας εἶνε ἡρώς. Στὴν μάχην αὐτὸς σᾶς ἐφώταξε μὲ φυσίγγια περιφερόμενος ὀρθῶς, ἀπὸ προχώματος εἰς πρόχωμα, μ' ἕνα κασσόνι γεματὸν στὰ χέρια, καὶ ἐνῶ αἱ σφαῖραι ἐσφύριζαν τριγύρω του. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅταν ὁ κύριος ἀνθυπολοχαγὸς ἀπ' ἐδῶ (ἐδείξε τὸν χονδρὸν ἀνθυπολοχαγόν) ἐστέκετο ἐκτεθειμένος εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐδίδο διταγὰς, αὐτὸς ἐπῆρε τὴν κουδέρα του καὶ τὴν ἐκρατοῦσεν ἀπλωμένην ἐμπρὸς εἰς τὸν ἀξιωματικὸν διὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπὸ τὰς σφαίρας, μένων αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκτεθειμένος.

Καὶ ὁ λοχαγός, στραφεὶς πάλιν πρὸς τὸν μικρὸν ἐθελοντῆν, ὁ ὁποῖος εἶχε κα-

τεβάσει ντροπαλά τὸ κεφάλι του καὶ ἔ-
παιξε τὰς δέκα δραχμὰς μέσα στὰ μαῦρα
δάκτυλά του, τὸν ἐχάρισε στὸν ὦμον
καὶ τοῦ εἶπε δυνατὰ :

— Εὖγε, Καραγιάννη. Πήγαινε στὴ
θέσι σου.

Καὶ πρὸς τοὺς δύο στοίχους :
— Τοὺς ζυγοὺς λύσατε !

ΕΥΣΤ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

(Ἀπὸ τ' « Ἀέεχαστα »)

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Διότι αὐτὸς εἶχε συλλάβῃ τὴν γλυκεῖαν
ἐλπίδα, ὅτι ὁ κύριός του θά ἐντυφνετο ἐν-
τὸς ὀλίγου τὴν περιγίπισσαν Μικομικόναν
καὶ ὅτι, κατὰ συνέπειαν ὁ Ἰππότης θά εἶ-
χε τότε τὴν δύναμιν, καθὼς καὶ τὴν θέλη-
σιν, νὰ κάμῃ τὸν πιστὸν ἱπποκόμον του του-
λάχιστον κόμητα καὶ νὰ τῷ χαρίσῃ τὸ πο-
λυπόθητον ἐκεῖνο νησί.

— Τώρα πᾶνε ὅλα ! ἔλεγε θρηνηδῶς ὁ

δυστυχῆς Σάντσος πρὸς τὸν Δὸν Κιχώτην.
Αὐτὴ ἡ περιγίπισσα Μικομικόναν βρέθηκε
νὰ εἶνε μιὰ ἀπλή κυρία ποὺ τὴν λέγουν
Δωροθέα, δηλαδὴ τόσο περιγίπισσα, ὅσο
εἶνε καὶ ἡ μάνα μου. Ἀλλοῦ τὸ ὄνειρό
κι' ἄλλοῦ τὸ θάυμα! Ἀλ-
λοῦ τὰ κακαρίσματα κι' ἄλ-
λοῦ γεννοὺν ἡ κόττες!...

Ὁ Δὸν Κιχώτης παρε-
κάλεσε τὸν Σάντσον νὰ παύ-
σῃ τὰς παροιμίας καὶ τὰ
κλάμματα, προσεπάθησε δὲ
νὰ τὸν παρηγορήσῃ λέγων,
ὅτι, καθὼς πολὺ καλὰ τὸ ἤ-
ξευραν ἀπὸ τὴν ἄλλην φο-
ράν, τὸ πανδοχεῖον ἐκεῖνο
ἦτο μαγευμένον καὶ ἐπορέ-
νως ὅσα ἔβλεπε νὰ συμβαί-
νουν ἐκεῖ μέσα, ἦσαν ἀπλῶς
φαινομενικά, χωρὶς καμμίαν
πραγματικὴν ὑπόστασιν. Ὁ
Σάντσος ἀντέταξεν, ὅτι καμ-
μία μαγεία δὲν ὑπῆρχεν καὶ
ὅτι τὸ τίναγμα τοῦ εἰς τὸν ἀέρα μετὰ
τὸ πάλωμα, τὴν πρώτην φοράν, ἦτο γεγο-
νὸς πραγματικώτατον, τὸ ὁποῖον τῷ εἶ-
χεν ἀρίστη φρικώδη ἀνάμνησιν· ἀλλὰ τί-

ποτε ἀπ' ὅσα ἠμπόρεσε νὰ εἴπῃ, δὲν ἔ-
καμε τὸν κύριόν του νὰλλάξῃ γνώμην.

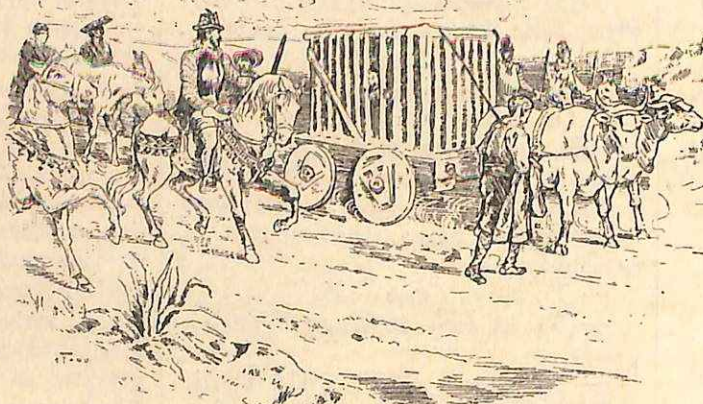
Ἐμειναν ἀκόμη μίαν ἡμέραν καὶ μίαν
νύκτα εἰς τὸ πανδοχεῖον. Ὁ Καραθῆσιος,
ἡ Δωροθέα καὶ οἱ ἄλλοι συνταξιειδιῶται
των, ἐσκόπευαν νὰ ἐπιστρέψουν τὸ τα-

χύτερον εἰς τὰ ἴδια. Ἐκ τούτου ὁ κου-
ρεὺς καὶ ὁ ἐφημέριος δὲν ἤξευραν
πλέον μετὰ τί τρόπον θὰ κατέρωθοναν νὰ
κάμουν τὸν Δὸν Κιχώτην νὰ ἐπανέλθῃ
εἰς τὸ χωρίον του. Διότι ὁ ἱππότης ἔ-
ξηκολούθει νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἡ Δωροθέα
ἦτο περιγίπισσα, καὶ ἦτο ἀποφασισμένος
νὰ τὴν ἀποκαταστήσῃ ἀνεὺ ἀναβολῆς εἰς
τὸ νόμιμόν της βασιλεῖον. Ἐ-
πιτέλους ὁ κουρεὺς καὶ ὁ ἐφη-
μέριος ἐσοφίσθησαν νέον εὐφυὲς
στρατήγημα, διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ
ἐκάρναν τὸν Δὸν Κιχώτην νὰ
πιστεύσῃ, ὅτι ἦτο μαγευμένος
καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Εἰς τὸ πανδοχεῖον εἶχε θά-
σει πρὸ ὀλίγου ἓνας ἀμαξῆς, ὁ-
δηγῶν μίαν μεγάλην βωδάμα-
ξαν. Μετὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν
συνεννοήθη κρυφὰ ὁ ἐφημέριος

καὶ κατέστρωσεν ἓνα σχέδιον, διὰ τοῦ ὁ-
ποῖου ὁ Δὸν Κιχώτης θὰ μεταφέρετο μέ-
χρ' αὐτοῦ χωρίου του μετὰ τὸ ἄρμα τὸ συρό-
μενον ἀπὸ βώδια. Ἀλλὰ πῶς θὰ τὸ κα-
τέρωθοναν ; Πῶς θὰ ἐπειθετο ὁ Δὸν Κι-

« Καὶ ἡ πομπὴ ἐξεκίνησε... » (Σελ. 201, στ. α'.)

χώτης ν' ἀναβῇ εἰς τὴν βωδάμαξαν καὶ νὰ
μείνῃ ἐπ' αὐτῆς μέχρι τέλους ; Διότι ἦτο
πολὺ πιθανὸν ὅτι δὲν θὰ συγκατατίθετο
εὐκόλῃ νὰ τὸ κάμῃ μετὰ τὴν θέλησίν του.

Ἀφοῦ συνδισκέσθησαν καὶ συνεννοή-
θησαν, ἰδοὺ πῶς ἐκάρναν. Μετὰ ὅσῃν ξυ-
λίσαν ἠμπόρεσαν νὰ εὕρουν εἰς τὸ πανδο-
χεῖον, κατεσκεύασαν ἓν εἶδος κλωθοῦ,
ἀρκετὰ μεγάλου ὥστε νὰ χωρῇ τὸν Δὸν
Κιχώτην ἀνέτως καὶ ἀρκετὰ στερεοῦ ὥ-
στε, ἐν περιπτώσει ἀντιστάσεως, ὁ ἱπ-
πότης νὰ μὴν ἠμπορέσῃ νὰ φύγῃ ἀπὸ
μέσα. Ἐπειτα, πρῶί — πρῶί, πολ-
λοὶ ἀπὸ τοὺς εὐρισκομένους εἰς τὸ παν-
δοχεῖον, τῶν ὁποίων εἶχε ζητηθῇ ἡ συν-
δρομή, μετρημίσθησαν ὑπὸ τὰς ὁδηγίας
τοῦ ἐφημερίου καὶ ἐσκέπασαν τὰ πρό-
σωπά των διὰ νὰ μὴ ἀναγνωρισθῶν. Εἰ-
σῆλθον τότε σιγὰ-σιγὰ εἰς τὸ δωμάτιον
ὅπου ὁ Δὸν Κιχώτης ἐκοιμᾶτο ὑπνόν
βαθύν. Ὅταν ἐξύπνησεν, ἦτο ἡδὴ σκι-
κτοδεμένος μετὰ σχοινία, καὶ οἱ μασκαρε-
μένοι ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους φυσικὰ
ἐξέλαβεν ὡς στυγία, τὸν ἀνῆρπασαν.
Ὁ δυστυχῆς εὐκόλως ἐπίστευσεν ὅτι
εἶχε νὰ κάμῃ μετὰ πονηρὰ πνεύματα, διότι
τῷ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ κινήσῃ
χέρια ἢ πόδια διὰ νὰ μυνθῇ.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κουρεὺς, ὁ ὁποῖος
εἶχε κρυφθῇ ὀπίσω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ

δωματίου, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, μετὰ τὴν
πλέον πένθιμον φωνὴν ποὺ ἠμποροῦσε νὰ
κάμῃ :

— Ἰππὸτα τῆς Ἐλεεινῆς Μορφῆς,
ἂς μὴ σὲ λυπήσῃ ἡ παρούσα αἰμαλω-
σία ! Εἶνε ἀπαραίτητος διὰ
τὴν ταχέαν ἐκτέλεσιν τῶν
μεγάλων ἁθλῶν, τοὺς ὁποί-
ους ὀνειροπολεῖ ἡ γενναία
ψυχὴ σου ! Σὺ δὲ εὐγέ-
στερε καὶ πιστότερε τῶν
ἱπποκόμων, μὴ συγκινηθῇς
βλέπων τὸ ἄνθος αὐτὸ τῆς
Πλανοδίου Ἰπποσύνης ἀ-
παγόμενον ὑπὸ τὰ ὄμματά
σου ! Ἀκολούθησε τὸν ἄν-
δρεῖον μαγευμένον ἱππότην.
Συμφέρον σου εἶνε νὰ ὑπά-
γῃς ἐκεῖ ὅπου θὰ εὕρετε
καὶ οἱ δύο ἀνάπαυσιν ! Δὲν
μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ εἴπω
περισσότερα. Εἶθε νὰ σὰς
βοηθήσῃ ὁ Θεός, ἐγὼ δὲ

πηγαίνω... ξεύρω καλὰ ποῦ !
Λέγων τὰς λέξεις ταύτας, ὁ κουρεὺς
κατ' ἀρχὰς ὑψώσε πολὺ τὴν φωνήν· ἔ-
πειτα, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, τὴν ἄφισε νὰ

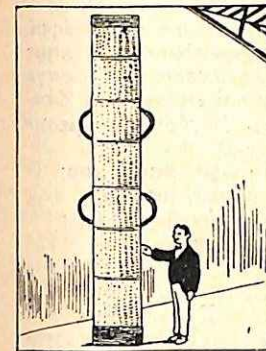
καταβῇ εἰς τόνους τόσον χαμηλοὺς καὶ
τόσον μυστηριώδεις, ὥστε κ' ἐκεῖνοι οἱ
ὁποῖοι ἦσαν μεμνημένοι, ἐλησμόνησαν
σχεδὸν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κωμωδίας.

Τὸ λογίριον τοῦ κουρέως ἀνεκρύφισε
πολὺ τὸν Δὸν Κιχώτην, ὁ ὁποῖος ἐγκυ-
τελεῖσθαι καρτερικῶς εἰς τὴν τύχην του,
οὕτως ὥστε ἠμπόρεσαν νὰ τὸν φέρουν
εἰς τὸν κλωθὸν καὶ χωρὶς καμμίαν ἀν-
τίστασιν ἐν μέρους του, νὰ τὸν ἐξαπλώ-
σουν μέσα ὅσον ἐγίνετο ἀναπαικτικώτερον.
Κατόπιν τὰ στοιχεῖα ἐσώκωσαν τὸν κλω-
θὸν εἰς τοὺς ὧμους των καὶ τὸν ἐφόρ-
σαν εἰς τὴν βωδάμαξαν. Καὶ ἡ πομπὴ
ἐξεκίνησεν ἀμέσως κατὰ τὴν ἀκόλουθον
τάξιν :

Ἐμπρὶς ἡ ἀμαξία μετὰ τὸν ἀμαξῆν, ὁ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τὸ μεγαλειότερον καλὰθι
τοῦ κόσμου

Τὸ καλὰθι
αὐτὸ κατεσκευ-
άσθη εἰδικῶς
διὰ τὸν ἀκρο-
βατικὸν θιάσον
Γκολέμ. Χρη-
σιμεῖ εἰς τὰς
παραστάσεις
διὰ μερικὰ δύ-
σκολα γυμνά-
σματα. Καὶ
εἰμφορῇτε νὰ

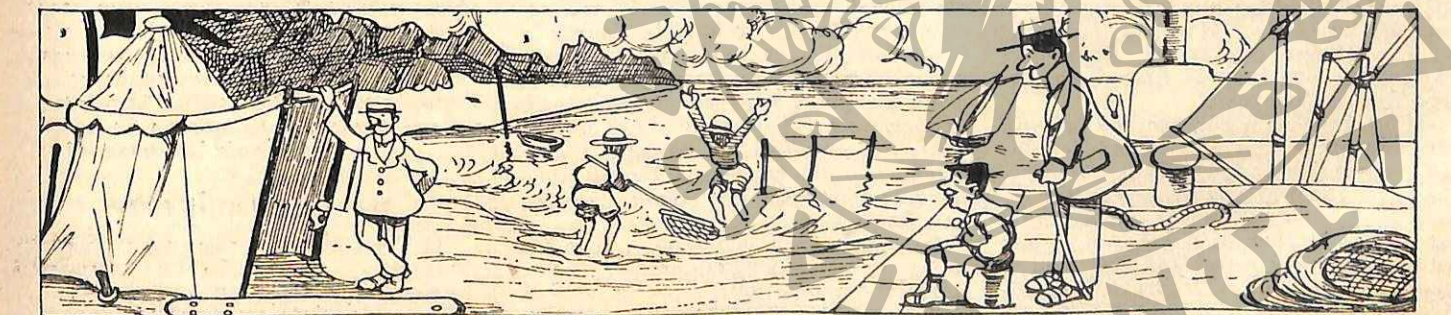
κρίνατε περὶ τοῦ μεγέθους του, συγκρί-
νοντες αὐτὸ πρὸς τὸν πλησίον του ἰστά-
μενον ἄνδρα.

Ἄνθη ἀπὸ ψωμί

Μία κυρία
εἰς τὸ Βέλ-
γιον κατα-
σκευάζει ἄνθη
ἀπὸ ψίχων
ψωμοῦ, τὴν
ὁποίαν χρω-
ματίζει κα-
τὰ τὴν ἑλ-
κωσιν. Τὰ ἄνθη αὐτὰ

ὁμοιάζουν τόσον μετὰ τὰ φυσικά, ὥστε

Μεγάλη Μαγικὴ Εἰκὼν (Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί, ζήτημα γ').

ὁποῖος ἐδάδιζε παρὰ τὸ πλεονεξία τῶν
βωδίων του. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μερικοὶ
ἐπιπλοὶ στρατιῶται (οἱ στρατιῶται αὐτοί,
ἀπὸ τὸ ἀτυνομικὸν σῶμα τὸ λεγόμενον
τῆς Ἀγίας Ἐρμανδόβ, εἶχον περάσῃ
τὴν νύκτα ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον καὶ ὁ ἐφη-
μέριος τοὺς εἶχε μισθώσῃ διὰ νὰ συνο-
δεύσουν τὴν πομπήν) κατόπιν ἤρξατο ὁ
Σάντσος ἐπὶ τοῦ Παρδαλοῦ του, σύρων
τὸν Ἀλχινόωντα ἀπὸ τὸν γαλινόν· καὶ
ὡς ὁπισθοφυλακὴ, ὁ ἐφημέριος καὶ ὁ
κουρεὺς, ἐπάνω εἰς τὰ ἡμέρα μουλάρια
των, συνομιλοῦντες φαιδρῶς καὶ ἓνα
κληρικὸν τοῦ Τολέδου, συνοδευόμενον
ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς του, τὸν ὁποῖον συ-
νήνευσαν καθ' ὅδον. Οὕτως ἐταξίδευσαν
μετὰ τὸ ἄργον βῆμα τῶν βωδίων ὅλην

τὴν ἡμέραν. Τίποτε ἀξιοσημείωτον δὲν
συνέβη κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ἐκτὸς
μιάς ἐριδος μεταξὺ τοῦ Δὸν Κιχώτου καὶ
ἐνὸς γιδόβοσκου.

Τὸ μεσημέρι, ἔλγον τὸ καραβάνι κου-
ρασμένον εἶχε σταματήσει διὰ νὰ νάπαυθῃ
καὶ νὰ φάγῃ εἰς μίαν δροσερὰν καὶ πρα-
σίνην κοιλάδα.

Διαρκούντος τοῦ γεύματος, ἦλθε κ'
ἓνας γιδόβοσκός, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε καὶ
ἤρχισε νὰ συνομιλῇ φιλικῶς μετὰ τὴν συν-
τροφίαν, μέχρι τῆς στιγμῆς κατὰ τὴν ὁ-
ποίαν ὁ Δὸν Κιχώτης, τὸν ὁποῖον εἶχαν
βγάλῃ ἀπὸ τὸν κλωθὸν διὰ νὰ φάγῃ, εἶπε
κάτι παράδοξον.

(Ἐπταὶ συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

γ') Μεγάλη Μαγικὴ Εἰκὼν

Εἰς τὴν κάτωθι Μεγάλῃ Μαγικῇ
Εἰκόνῃ θὰ εὕρετε κρυμμένα τὰ ἑξῆς :
Μίαν γραφεῖδα, ἓνα πέλεκυν, ἓνα πιστό-
λι, μίαν κεφαλὴν ἀνδρείκελλου, μίαν
πίπαν, ἓνα κλόουν, ἓνα ἄνθρωπον ποῦ
γελεῖ, ἓνα κεφάλι πτηνοῦ, ἓνα ψαλλίδι.
Ποῦ εἶνε ὅλ' αὐτὰ ;

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής
ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀ-
θῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν,
εἰμφορῇ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν
μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀπο-
στολήν του μετὰ μίαν δεκάραν ἢ μετὰ ἓνα δε-
κάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ δνόματα ὁ-
λων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ
τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θάποτελεσθῇ, θὰ ἐγγρά-
φωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικοὺς λύτας
ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 21ου φύλλου

α') Ὁ ναυαγὸς θὰ πηδήσῃ διαδοχι-
κῶς τοὺς ἑξῆς βράχους : Α, 14, 10,
11, 15, 18, 16, 17, 12, 6, 5, 1, 2,
7, Β. — β') Une hirondelle ne fait
pas le printemps. — γ') Ἀθηνᾶ,
Ἄνδρος, Λεωνίδα, μελάνη.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ-
τού, Κεφ. Β

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Μέρα γλυκειά πρωτομαγιάς Εημέρωσε
[και πάλη,

χύνεις τριγύρω μας δροσιά
δίνεις του ρόδου μυρωδιά
της γης περίσσα κάλλη.

Δαλούν τ' ἀγρόνια στα κληριά, ἀκούονται
[τραγουδία

τ' ἀγέρι παίζει σιγαλά
κι' η πετιλούδα τριγυρνά
στά χόρτα, 'στὰ λουλούδια

Και σὺ, βραδεία ἔρωτική, με μάγια εἶσαι
[σπαρμένη!

χαρά σ' ἐκείνον πού μπορεί
τίς ὡμορφίες σου νὰ θωρή
δίχως καρδιά θλιμμένη!

"Ανοίει με τὰ λούλουδα, νειότη, με τὴν
[ἐλπίδα

ἀνταμωμέν' ἀδελφικά
γιατί περνάτε βιαστικά
σὰ μιὰ χρυσή ἀκτίδα;

Στὴν πρασινάδ' ἀνάμεσα τῇ μοσχομυρι-
[σιμένη

διὲς τὸ νεράκι πού κυλά...
ἔτσι κι' ἡ νειότη ἀπαλά
σάν τὸ νερό διαβαίνει.

"Ανοίει με τὰ λούλουδα, νειότη, γλυκὸ
[καμάρι,

ντυθῆτε τώρα τὴ χαρά
τὰ κάλλη σας τὰ δροσερά
ὁ χρόνος θὰ τὰ πάρη.

Γιὰ σὰς ἡ χάρι τ' οὐρανοῦ, στολίδια ζη-
[λεμένα

για σὰς ὁ οὐρανὸς γελά
με σὰς τοῦ κόσμου τὰ καλὰ
χαρῆτ' ἀδελφωμένα.

Μουσικήτης 'Απόλλων

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Στὴν ἀγαπημένη μου
Μικρὴν 'Αριστοκράτιδα

Προχθὲς μοῦ ἔδωκε ἡ «Μικρὰ 'Αριστο-
κράτις» τὸ λευκωμά της διὰ νὰ τῆς γρά-
ψω. Ἐκάθησα λοιπὸν εἰς τὸ γραφεῖόν
μου καὶ ἀδιακόπως ἔγραφα, ἔξαφνα ὁ-
μως ἐσταμάτησα εἰς ἓνα μέρος καὶ δὲν
ἠμποροῦσα νὰ γράψω. Ἐσκεπτόμουν
πολύ, ἀλλὰ τὸ ξερό μου τὸ κεφάλι τί-
ποτε δὲν κατέβαζε. Ἦτο μίᾳ ἐρώτησις
εἰς τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἀπαντήσω·
θὰ εἰπῆτε, τόσο δύσκολο ἦταν ἡ ἐρώτη-
σις; ὄχι! ἀπλούστατα:

«Ποῖα ὑπῆρξεν ἡ εὐτυχεστέρα στιγμή
τοῦ βίου σας;» Ὅχι, ὅτι δὲν ὑπῆρξε καμ-
μία, τουναντίον πάρα πολλὰ εὐτυχεῖς,
ἀλλὰ ἔχω τόσο ὀλίγη μνήμη! Ἐπὶ τέ-
λους ἀπεφάσισα νὰ γράψω «πολλὰ πολ-
λα!», ὅτε εἰσέρχεται ἡ ὑπηρετρία μας
καὶ μοῦ δίδει ἓνα φάκελλον. Τὸν ἀνοίγω
γρήγορα-γρήγορα καὶ βλέπω δύο τετρά-
Μικρῶν Μυστικῶν τῆς Διαπλάσεως. Ἡ
χαρά μου ἦτο μεγάλη, ἀπερίγραπτος!
Εὐθὺς ἐκάθησα, τὰ ἀνέγνωσα με ὅλην

μου τὴν ἡσυχίαν καὶ κατόπιν, ἀφοῦ σὰν
καλὴ νοικοκυροῦλα τὰ ἐφύλαξα, ἐπίασα
παλὶ τὴν πέννα καὶ ἔγραψα: «Ἡ εὐτυ-
χεστέρα στιγμή τοῦ βίου μου ὑπῆρξεν
ἐκείνη καθ' ἣν σκεπτομένη τί νὰ ἀπαν-
τήσω εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν, ἔλαβα δύο
τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν τῆς ἀγαπῆ-
της Διαπλάσεως.»

Καὶ δὲν ἄξιζε;

'Αφελὴς Ξανθούλα

ΤΟ ΠΥΡΟΦΑΝΙ

Σὰν ἄστρο κατακόκκινο,
κόκκινη λάμψι χύνει
τὸ πυροφάνι τοῦ ψαρρᾶ
στὴς νύχτας τῇ γαλήνῃ.

Ἡ βάρκα στέκει δίπλα του
καὶ τὸ σκοινὶ τῆς τρίζει
καὶ στὰ βραχάκια σκύβοντας
αὐτὸς τραγοῦδι ἀρχίζει.

Θαλασσοπούλια ἀνάμεσα
στὰ βράχια κουρνιασμένα,
κοιμούνται καὶ στὸν οὐρανὸ
σὲ νύφη μαυρισμένα

πού τὴν τυλίγουν, στὰ ψηλά
κοιμάται κ' ἡ Σελήνη...

Τὸ πυροφάνι τοῦ ψαρρᾶ
μονάχα λάμψι χύνει
φωτίζοντας ὁλόγυρα...

Ἡ βάρκα ἀργὰ ἔλο τρίζει
καὶ τραγουδώντας ὁ ψαρρᾶς
τὸ ψάρεμά του ἀρχίζει.

Τέλλος 'Αγρας

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΟΥ

Εἶνε μίᾳ ἔσοχη σεληνόφωτη βραδυὰ
ἀπὸ 'κεῖνες πού μᾶς χαρίζει ὁ γλυκὸς
αὐτὸς μῆν.

Ἦταν ἡ ὥρα ἔνδεκα ὅταν μῆκα 'ς
τὴν κάμαρά μου νὰ κοιμηθῶ.

Ἐτοιμαζόμουν νὰ ξεντυθῶ, ὅταν μοῦ
ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ καθίσω λίγο 'ς τὸ παρά-
θυρο καὶ ν' ἀπολαύσω τὴν γλύκα τῆς
βραδυᾶς. Ἐμπаса τὲς λίγες ἀνεμώνες

πού εἶχα βγάλει γιὰ νὰ δροσιοθεύουν καὶ
ἀκούμπησα.

Τάστέρινα ἔλαμπαν σὰν καντυλάκια 'ς
τὸν οὐρανὸ πού τρεμοβλύνουν καὶ τῆς
σελήνης ἡ ἀσημένιες ἀστίδες ἔκαναν τὰ
δένδρα νὰ ρίχνουν κάτι παράξενες σκιές
πού σ' ἔκαναν νὰ γελάς. Ἐνα λεπτὸ ἄ-
ρωμα ἀπὸ ἀνθὴ πορτοκαλιάς ἐγέμιζε τὴν
ἀτμόσφαιραν. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων
μόλις ἐσειόντο ἀπὸ τὸ ἑλαφρὸ-ἑλαφρὸ
ἀεράκι πού μόλις φυσοῦσε, λές καὶ μου-
μούριζαν μεταξὺ τους λόγια ἀκατάλη-
πτα ἀπὸ μᾶς.

Ὁ ἥχος ἐνὸς ὁμορφου τραγουδιοῦ
πού τραγουδοῦσαν κάπου μακριὰ, ἐφθανε
μέχρι τῆς ἀκοῆς μου.

Κάπου-κάπου κανέναν ρομαντικὸς δια-
βάτης περνοῦσε ἀπολαμβάνων.

Ἐμείνα θαναμάζουσα ἀρεκτὴν ὥραν,

ἐσκέφθην ὅμως ὅτι πρέπει καὶ νὰ κοιμη-
θῶ. Κ' ἐκλείσα πρὸς μεγάλην λύπην μου
τὸ παράθυρον, σκεπτομένη τὸ μεγαλεῖον
τῆς φύσεως καὶ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ
Θεοῦ!..

Δούκισσα τοῦ Δάντσιγ

ΑΛΛΑ ΑΝΤ' ΑΛΛΩΝ

- Βαρελότο, παιδί μου
- Τι εἶνε, μαμμά;
- Πᾶς νὰ μοῦ χαλάσης αὐτὸ τὸ φράγκο;
- Ναί, μαμμά, εὐχαριστῶ πολύ.
- Στὸ μπακάλη θὰ πᾶς;
- Ὁχι, ὄχι, 'ς τὸν ζαχαροπλαστή.
- Δὲν με μέλει κάνε μόνο γρήγορα.
- Μπα, τί ἀνάγκη!..

Σκέπτεται τὸ Βαρελότο καὶ ἀφοῦ
ἐπῆγε 'ς τὸ ζαχαροπλαστεῖο, πῆρε
τρεῖς πιάστες ἀπὸ 3^η λεπτά, τὰς ἔφαγε
με τὴν ἡσυχίαν του καὶ ἐπῆγε 'ς τὸ Ζάπ-
πεο νὰ τὰς χωνέψῃ. Ἐγύρισε τὸ μεση-
μέρι.

- Τι ἔγινες τόση ὥρα, παιδί μου;
- Χαλοῦσα τὸ φράγκο, μαμμά.
- Καὶ πού εἶνε λοιπὸν ἡ γασέτες;
- Μιὰ δεκάρα μῶμεινε.
- Τὰ ἄλλα;
- Τὰ... χάλασα!

Περσεύς

ΤΟ ΠΕΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΧΕΛΙΔΟΝΟΣ

Ἡ χελιδὼν, λαμβανόμενη στὸ χέρι
καὶ θεωρουμένη ἐκ τοῦ πληθίου, εἶνε
ἐν πτηνὸν ἄσχημον καὶ παράδοξον· ἄς τὸ
ὁμολογήσωμεν. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἀκριβὼς
πού τὴν κάμνει ὥστε νὰ εἶνε τὸ πλέον
ἐξέχον πτηνόν, τὸ κυριολεκτικῶς μεταξὺ
ὅλων γεννημένων διὰ τὴν πτῆσιν. Ἡ φύσις
ἐθυσίωσε τὸ θωρακιστὴν αὐτὴν τὴν διαρρῆ-
ν ἐγελοποιήσε τὸ σχῆμα, χωρὶς νὰ σκεφθῇ
ὅτι εἰς τὴν κίνησιν ἐπέτυχε τόσο καλὰ,
ὥστε αὐτὸ τὸ πτηνόν, τὸ ἄσχημον ὅταν ἀ-
ναπαύεται, ὅταν πετᾷ νὰ εἶνε τὸ ὀρθότα-
τον ὄν. Πτερὰ σὰν δρεπάνι, μάτια προ-
έχοντα, καθόλου λαιμός, πόδια μικρά,
ἀτροφικά· τὸ πᾶν εἶνε πτερόν· ἰδοὺ τὰ
μεγάλα γενικά χαρακτηριστικά. Προσθέ-
σατε ἓνα πολὺ πλατὺ ράμφος πάντοτε ἀ-
νοικτόν, τὸ ὅποιν χάρτεται χωρὶς νὰ στα-
ματήσῃ· ὅταν πετᾷ ἀκόμη, κλείει καὶ ἀ-
νοίγει, ὅπως ὥστε τρώγει ὅταν πετᾷ,
πίνει, λούεται πετώντας. Πετώντας τρέ-
φει τὰ μικρά της. Γυρίζει, κάμνει ἐκατὸ
κύκλους, ἓνα λαβύρινθον σχημάτων καὶ
λυγισμάτων ποικίλων, τὰ ὁποῖα σταυρώ-
ναι καὶ διασταυρῶναι χωρὶς τελειωμό.

Ροδοπαῖα 'Ελληνοπούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτός ἔπλενε τὰ πόδια του στὸ μπάνιο
καὶ ἔχυνε τὸ νερό ἀπὸ τὸν ἀπὸρροητικόν
πού εἶνε.

Καὶ ἡ ἀδελφὴ του τοῦ φωνάζει:

— Μὰ Τοτό! Τιτανικό τῶκαμες ἐδὼ μέσα;

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Συριανοῦ Πολιμετιστοῦ

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

ΘΕΑΤΡΟΝ

Δέκα ἔργα, δράματα καὶ κωμωδία, εἰς ΔΥΟ ΤΟΜΟΥΣ

Καὶ οἱ δύο τόμοι μαζί, δρ. ἡ φρ. 8.

Κάθε Τόμος χωριστά, δρ. ἡ φρ. 5.

ΔΗΛΩΣΙΣ: — Ἐπειδὴ ὅλοι σχεδὸν οἱ συνδρομηταὶ ἐνεργήσαν κ' ἐπροπλήρωσαν
δι' ὅλον τὸ «ΘΕΑΤΡΟΝ», ἡ κατὰ Τεύχη ἔκδοσις ἐκέρθη πεσιττή. Οἱ συνδρομηταὶ θὰ
λάβουν τὸν Α' Τόμον, με τὰ 5 πρῶτα ἔργα, μὲν τυπωθῇ, ἀργότερα δὲ τὸν Β'.
Τεύχη θὰ γίνοντο μόνον ὀλίγα, διὰ τοὺς ὀλίγους ζητήσαντας ἔργα κατ' ἐκλογὴν. Ἀλλ'
εἰς τὸ ἔξης δὲν εἶνε δεκταὶ παραγγέλαι διὰ Τεύχη παρὰ μόνον διὰ τὸν ἓνα ἢ τοὺς δύο
τόμους. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφοῦν εἰς τὸ «ΘΕΑΤΡΟΝ» ἢ ἐνεργήσαντες πρὸς ἐγ-
γραφὴν ἄλλων, ἔχουν καιρὸν μέχρι τέλους Μαΐου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 2αν Μαΐου 1912.

ΝΑ καὶ τὸ Παπάκι πού ἔκαμε νὰ μοῦ
γράψῃ τόσον καιρὸν. Γιατὶ τὸ καίμενο μου ἄρ-
χιζε τακτικὰ μαθήματα καὶ ἔπειτα ἀρρώ-
στησε. Τοῦ εὐχομαι περαστικὰ καὶ τὸ συγ-
χαίρω διὰ τὰς μεγάλας του προσόδους, διότι
βλέπω ὅτι τώρα γράφει ὠραιότατα... σὰ με-
γὰλο παπῖ.

Καὶ ἡ Λύρα τοῦ Ὁρφῆως ἐπίσης ἔκαμε νὰ
μοῦ γράψῃ καιροὺς καὶ χρόνια, ἀλλ' αὐτὴ ἔτσι,
χωρὶς λόγο. Ἐ, ἄς εἶμαι εὐχαριστημένη πού
δὲν ἔπαυσε νὰ μάγαπᾷ καὶ ἄς ἐλπίζω ὅτι εἰς
τὸ ἔξης θὰ με ἐνθυμῆται συχνότερα. Ἐστει-
λα καὶ τὸ φυλλάδιον πού ζήτησε.

Ἡ Σουλβία, τὴν ὅποιν εὐχαριστῶ καὶ διὰ
τὸ νέον ἔσπαθμά, μοῦ γράφει τὰ ἔξης: «Σὲ
παρακαλῶ νὰ πᾶς εἰς τὴν Κρητικοπούλαν, ὅτι
καλὰ τὸ ἐμάντευσε· ἠθέλησα νὰ τῆς παίξω
μιὰ πρωταπριλιά. Τὸ κακό εἶνε πού τὴν ἐμάν-
τευσε. Ὡς τόσο τὴν ἔβαλα σὲ ἀπορία. Αὐτὸ
ἤθελα ἀκριβῶς, τίποτε περισσώτερο. Καὶ τοῦ
χρόνου τώρα! Καὶ τοῦ χρόνου!

Τι εἶνε καὶ αὐτὸς ὁ κινηματογράφος! Εἰς
τὸ Πόρτ-Σαϊτ οἱ φίλοι μου βλέπουν τώ-
ρα ὁλοζώντανά τὰς ἑορτὰς τοῦ Ἀθηναίου
Πάσχα, τὴν παρέλασιν τοῦ στρατοῦ πρὸ τοῦ
Βασιλέως, τὸ συνέδριον τῶν Ἀνατολιστῶν
κτλ. Αὐτὰ μοῦ γράφει μετὰ μὲγαν ἐνθουσια-
σμόν ἡ Ἀγνώστως.

Δὲν ἀπαντῶ ποτὲ με τὰρχικὰ τῶν ψευδωνύ-
μων, Ξανθὴ Ἐλληνοπούλα. Προτιμῶ νὰ μὴν
εἶπω τίποτε διὰ τὸ ἐπεισόδιον πού μοῦ γρά-
φεις καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιν θὰ ἐφοβήθης μήπως σ'
ἐνοήσουν. Εἶνε ὅμως χαριτωμένο!

Περίεργον πρᾶγμα μοῦ φαίνεται, Ἐλλη-
νικὴ Καρδιά, νὰ ξεφυλλίσῃς ὅλην τὴν Μυθολο-
γίαν καὶ νὰ μὴν ἀπαντήσῃς τὰς Ἀμαρυλλί-
δας!... Ὅσον διὰ τὴν 184 Ἀσκητὴν, εἶνε
πλέον φανερόν ὅτι ἀπὸ καθὲ λέξιν πρέπει νὰ-
φαιροῦν τρία γράμματα. Παρελθὼν ἡ ὑπό-
μνησις ἐκ παραδρομῆς, ἀλλὰ τὸ εἶδος τῶν Ἀ-
σκήσεων εἶνε γνωστότατον. Διὰ τὰ ἄλλα ὁ κ.
Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαίτερος.

Βεβαίως, Γλυκοχάραγμα, διὰ νὰ ἐπιτυγ-
χάνῃ κανεὶς, πρέπει νὰ γράφῃ ὅπως βλέπει
καὶ ὅπως αἰσθάνεται ὁ ὅτιος. Ὅχι μετὰ
μάτια καὶ μετὰ ψεύτικα αἰσθήματα. Διότι τότε
δὲν θὰ ἔγῃ καμμίαν πρωτοτυπίαν καὶ καμ-
μίαν ἀξίαν. Ἔτσι καὶ διὰ τὴν Σ. Σ. Σ.,
θέλω ἐντυπωσεῖς εἰλικρινεῖς. Ὅχι μεμψήσις,
ἀναμνήσεις ἀναμνήσεων. Αὐτὸ νὰ ἔχετε πάν-
τοτε ὑπ' ὄψιν σας. Νὰ γράφετε ὅ,τι σὰς συγ-
κινεῖ ἀπὸ τὴν ζωὴν.

Ὁνειρεμένη Πατρίδα, καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι,
διευθύνσεις καὶ ψευδώνυμα μὴ μοῦ ζητεῖτε·
καὶ διότι ἡ ἐχεμύθεια περὶ τῶν ψευδωνύμων
μοῦ τὸ ἀπαγορεύει, καὶ διότι δὲν μοῦ περισ-
σεύει καιρὸς νὰ καταγίνωμαι εἰς τοιαύτην ἐρ-
γασίαν.

Διαβάστε αὐτὰ πού μοῦ γράφει τὸ Ρόδον
Μοσχοβόλημα: «Ἐν τῇ τελευταίᾳ σας φύλλῳ
εἰς τὰς προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν γράφει
ὅτι ὀφείλου τετράδιον. Ὑπονοεῖτε βέβαια τὸ
τετράδιον τοῦ φίλου μας Ἀττικὸν Οὐρανοῦ.
Τοῦτο ὅμως δὲν τοῦ δὲν ἀνταπέδωκα, ἐκ φό-
βου μὴ μοῦ στείλῃ καὶ αὐτὸς ἄλλο, μετὰ τόσα
πού μοῦ ἔχει στείλῃ. Κατ' ἀρχὰς μοῦ ἔστει-
λεν αὐτὸς ἓνα (No 1)· τοῦ ἀνταπέδωκα καὶ
ἐγὼ, ἀλλ' ἐκ λάθους ὑπεγράφη Ἀπολοθεῖσα
Ἐλπίς (πρὶν ἢ Παλαίονα Μακεδονία) ση-
μειωτέον ὅτι ἐπρόκειτο μετὰ Παλαίονα Μα-
κεδονία. Ἰσως καλῶς πράττων, αὐτὸς μοῦ
στέλλει καὶ ἕτερον (No 2). Τότε, ὡς καὶ σεῖς
με συνεισουλῆσατε, τοῦ ἀνταπέδωκα τετράδιον
ὑπογραφῆς Παλαίονα Μακεδονία. Ἐνὸμιζον
πλέον ὅτι ἀπληγάς, τίποτε ὅμως, αὐτὸς
μοῦ στέλλει καὶ ἕτερον τετράδιον (No 3.)

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τοῦ στείλω καὶ ἄλλο;
Ἀλλ' ἂν θέλῃ τοῦ στέλλω, πρὸς Θεοῦ ὅμως
νὰ μὴ μοῦ στείλῃ καὶ αὐτὸς! Εἶνε νὰ ξεκαρ-
δίχεται κανεὶς ἀπὸ τὰ γέλια. Ὁ μύθος ὅμως
δηλοῖ ὅτι οἱ ἔχοντες πολλὰ ψευδώνυμα, δὲν
πρέπει νὰ γράφουν εἰς τὰ τετράδιά των παρὰ
μόνον ἐκεῖνο μετὰ ὁποῖον ἐγγίνεν ἡ πρότασις.

Ἄλλως ἐπέρχεται ἡ ἀτελείωτη αὐτὴ σύγ-
χυσις!

Ὁραῖας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἔξης: Γαλήνη, Ἀθανάσιος
Λιάκος, Λάφνης Στέφανος, Ἐλληνικὸν Ἰδεώ-
δες, Πλοῖαρχος Νέμος καὶ Αἶμα τῆς Μου-
ρίσεως. Δυστυχῶς ὁ γῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει
νὰ παντήσω ἑκτενέως.

Εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον δὲν βλέπετε οὐτε Ἀθη-
ναίην ἐπιστολήν. Μὴν ἀνησυχεῖτε, ὁ κ. Φαί-
δων εἶνε καλὰ εἰς τὴν ὑγίαν του. Ἀπλῶς
ἔκαμε τόπον εἰς τὸν «Ἐθελοντήν», ὁ ὁποῖος
ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ, καὶ ἡ ἑπιστολή του ἀνε-
βλήθη διὰ τὸ προσεχεῖς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγγίνονται: Τέσσαρα μνήματα τοῦ
Λάφνης Στεφάνου. — Πρωτόν Περιπάτος
τῆς Ἀκακίας. — «Παιδικὴ Καρδιά» τοῦ Ἐκ-
κεντιγίου. — «Ὁ Σαλταπίκος» τῆς Βάρκας
τοῦ Κανάρη. — «Ὁ Παπᾶς» τοῦ Ἐξορίστου
Βασιλῆ. — «Στὸ Λαύριον» καὶ οἱ «Δρόμοι
τῆς Ζωῆς» τοῦ Ἐσπερόν. — «Μιὰ εἰκόνα»
τοῦ Γλυκοχάραματος. — «Ἐαρινὴ Βραδυὰ»
τοῦ Ρόδου Μοσχοβόλημα. — «Οἱ Ψαράδες»

τῆς Λύρας τοῦ Ὁρφῆως. — «Διάφορον» τοῦ
Κύματος. — «Μαῖος» τοῦ Ἀθανασίου Λιάκου.
— «Ὀράνιον Τόξον» τοῦ Μαστρογαλαστή. —
«Ὁ Ζεὺς» καὶ «Μ' ἀνοίχτὸ τὸ στόμα» τοῦ
Πλοῖαρχου Νέμου. — «Διάφορα» τῆς Ἀφε-
λοῦς Ξανθούλας. — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἐνα ὄνειρον» (ὑπερβο-
λικὸν ἀναλόγως τοῦ πράγματος). — «Ἀνοι-
ξίς» (πολύ κοινόν· γράφε τίποτε ἄλλο, πλεόν
πρωτότυπον). — «Μία ἐπιστολή» (νόστιμον
ἀλλ' ἄτεχνα γραμμένον). — «Ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι
τῶν Κρητῶν» (τὸ θέμα ἀκατάλληλον διὰ τὴν
σελίδα μας). — «Τὸ ὄρανον» (κοινὸν τὸ θέμα
καὶ οἱ στίχοι ὄχι ἀμειψτοί.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἐργατικὴ Μέλισσα,
κ. (Ε.Μ.) Λαμδόνιον Πνεῦμα κ. (Ι.Σ.)
Ἐργατικὸς Μύρμηξ κ. (Φ) Ὑψηλὴ Ἰδέα, κ.
(Χ) Καλλιθέλαδος Ἀλκυὼν, κ. (Κ) Φιλόσο-
φος Ἀριστοτέλης, κ. (Α) Φωνὴ τοῦ Κολοκο-
τρώνη, κ. (Υ.Α.) Λευκὴ Νυμφαία, κ. (Α.Θ.)
Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Δούλη Ἡ-
πειρος κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνο-
δεύεται ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων ὡς ἔξης: Διὰ τὰς πρῶ-
τας τρεῖς προτάσεις ἐκάστου φύλλου λεπτά 25.
Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτά ἡ
λέξις. — Προτείνονται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον
ἱσχυόν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-
δώνυμον ἐπίσης ἱσχυόν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Πρῶτα-
σις με ὀνόματα, ἡ με ψευδώνυμον κατηχημένη
δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθῆσεως ἀριθ-
μὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωκεν εἰ-
σέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλά-
ξουν: ἡ Ἀγνώστως (0) με Ἐλληνικὴν
Καρδίαν, Ἡρώδα τοῦ 21, Βάρκαν τοῦ Κα-
νάρη. — ὁ Πύργος (0) με Ἡγὼ τῶν Ἀκρο-
κεραυνῶν, Στεναγμὸν τῆς Δούλης Ἡπειροῦ,
Τσιγγαροῦλαν, Γοργώ, Ἰδιότροπον Ξανθού-
λαν. — ἡ Ἡγὼ τῶν Ἀκροκεραυνῶν (0) με Δού-
λην Ἡπειρον, Νέκλε, Αὐγὴν τῶν Ἐλαίδων. —
ὁ Διαφροσενφῆς Ὀλυμπιονίκης (0) με

Μαστρογαλασίην (ὡς ἔλθουν λοιπόν... νὰ ἡ-
συχάσετε!) Δαφροστεφῇ Ὀλυμπιονίκῃν (ἔ-
στειλα' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας) Ἀφελῇ
Ξανθοῦλῃν (αὐτὴ ποῦ ρωτᾷς εἶνε συνδρομή-
τρια μὲ ψευδώνυμον ἢ Κάκια σὲ ἀναποάζε-
ται) Ἀθηνᾶν Ε. Δαδ. (χαίρει διὰ τὴν ἀπό-
φασιν σου) Πηγῇ Ἀγάθῃς (εὐχαριστῶ διὰ
τὴν ἀπαρχὴν τοῦ Ξεσπαθώματος, τὸ ὅποιον
θὰ ἔγῃ ἀτελείωτον συνέχειαν) Ἀφροδίτῃν
τῶν Μεδίκων (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ἢ πρότασίς
σου δεκτὴ) Δεινοπαθουμένην Ἑλλάδα (ἔλαβα
εὐχαριστῶ) Τρελλόπαιδο τῆς Κερκύρας,
Γλυκὸ Χαμόγελο κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 2αν
Μαΐου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμὸς
Δύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου.

(Δι' λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 14ης Ἰουνίου).

223. Δεξιόγριφος

Τὸ πρῶτον ἀντιλέγει,
Τὸ δεύτερον κρατεῖ.
Τὸ σύνολόν μου κἀδαι
Σχεδὸν τὸ κἀδαι τί.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀιδερίου

224. Στοιχειόγριφος

Ἐλάττωμα μέγαν
Διὰ νὰ σχηματίσῃς,
Ὁραῖον δένδρον φθάνει
Νὰ τ' ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη

225. Στοιχειόγριφος

Ἀπ' τὰ οὐράνια ἔρχομαι
Μ' ἔν γάσω ἓνα μου γράμμα,
Γήινου Κράτους κάτοικος
Θὰ γίνω ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Κραυγῆς Νίκης

226. Μεταγραμματισμὸς

Ἀπὸ λήθον ἀκριδὸν
Βγάλε Δέλτα, βάλε Θῆτα,
Καὶ ἀρχαῖος στὸ λειπὸν
Βασιλεὺς θὰ γίνῃ, λῦτα.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

227. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ὅσπερ στὸ ὄρος θάπαν-
[τήσης,
Τὸ δεύτερον στὸ σῶμά σου θὰ εὐρῆς, ἂν ζῇ-
[τήσης.
Πόλις μικρὰ τὸ τρίτον μου εἰς τὴν Μακεδο-
[νίαν,
Τὸ τέταρτον στὴν πλανητῶν ὑπάρχει τὴν χο-
[ρείαν.

Τὸ πέμπτον διαδόχον κακοῦργον φανερῶναι,
Κι' ἀντωνομία κτητικὴ, τὸν Ρόμβον βελτιῶναι.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Ἥχου τῆς Ἡπειρου

228. Γωνία.

+ * * * * * = Μοῦσα.
* + * * * * = Χώρα τ. Τουρκίας
* * + * * * * = Νῆσος τ. Ἀσίας
* * * + * * * * = Ἀρετὴ.
* * + * * * * = Φυτόν.
* + * * * * * = Χώρα τ. Εὐρώπης
+ * * * * * = Νῆσος ἐνδοῦς.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν περίφρυνον ὄρος τῆς
Ἑλλάδος.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Κυπριόπουλο

229. Ἐπιγραφή

H E N T
M O Δ A
Ω M H E
K I O N

Ζητεῖται ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστᾷ ὑπὸ τῆς Κασσιανῆς

230. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέ-
ξεων σχηματίζουν λίμνην τῆς Ἀσίας:

1, Ἑλληνικὸν Πέλαγος· 2, Χώρα τῆς Ἀ-
σίας· 3, Νηρὴς καὶ φυτὸν· 4, Ἀρχαῖος Ἀ-
σλητῆς· 5, Ἀρχ. Βασιλεὺς.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ραμλιωτάκι

231. Ἑλλειπώδης

1 α ι ω - ω

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Φούλι

232. Γεῖφος.

Ω	σάλ σάλ σάλ	σάλ σάλ σάλ	ἀνδρ'	οἱκοί οἱκοί οἱκοί	οἱκοί οἱκοί οἱκοί
	γρᾶν	γρᾶν	γρᾶν	οἱκῶ	
	γρᾶν	γρᾶν	γρᾶν		

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Ροδοπαίου Ἑλληνόπαιδος

ΛΥΣΕΙΣ

τὸν Πνευματικὸν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 17

162. Ἡπειρος (ἢ, Πύρρος.)—163. Ἐρεῖς
Ἰρις.—164. Θράξ—Θρεῖς.

165. Ο Υ Ρ Α Δ Ι Α Σ
Α Σ
Π Ρ Ι Α Μ Ο Σ
Η Ν Ι Ο
Ν Α Ν Σ
Ο Ο
Σ Σ

167. Ἰον—δν=1+ (ταῶς—ὡς=) τὰ (Ἀμ-
λία—ἄμα=) Λεία=ΙΤΑΛΙΑ.—168. ΣΩ-
ΚΡΑΤΗΣ (ὦρα, Κρήτη, ρήτωρ, Ἄρτα,
τώρα, ἥρως.)—169. ΤΙΤΟΣ (Ταῦς, Μιλτιά-
δης, Εὐτέρπη, Πέρος, Μίνω.)—170. Ἡ
Διάπλασις διατρέχει τὸν τριακοντὸν τέταρτον
ἔτος.—171. Γονεῖς δεῖ ἀδεῖσθαι (γ' ὡν εἰς δι-
εῖ εἰς θε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς 5
μόνον μετὰ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ
κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15
λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρο-
νοῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος,
ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ
ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 σιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξ-
λέξεις ἀπλᾶ.—Αἱ μὴ συνδεδεμένοι ὑπὸ τοῦ ἀντι-
τίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται].

Θερμῶς εὐχαριστῶ πάντας τοὺς ψηφίσαν-
τάς με καὶ παχαλῶ αὐτοὺς ὅπως μὴ
λησμονήσωσι καὶ τὸ ψευδώνυμόν μου κατὰ τὴν
τελικὴν τῆς Δ' τριμηνίας ἐξαγωγῆς. — Ἀλέ-
ξανδρος Μαυροκορδάτος (18, 105)

Ψηφίσате πάντες τὴν
ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ὑποστη-
ριζομένην ὑπὸ τοῦ "ΘΡΙΑΜΒΟΥ".

Εὐχαριστῶ, Ἀσπ. μου, διὰ τὰς εὐχὰς σου.
Γεώργιος (18, 107)

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-
ωλάσεως τοῦ 1911,
κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅ-
σους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ-
λάδια των εἰς τόμον, εἶνε ἡδη
ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ
Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-
δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ
ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΠΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεία Ὀμονοίας
Ὀδὸς Δώρου 8α
Ὡραὶ ἐπισκέψεων 10—12 καὶ 3—5

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 21ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 20!)

ΑΘΗΝΩΝ: Οὐρανία Δρίτσα, Γ. Α. Δρίτσας,
Φλωρεντία Δρίτσα, Μαρίνα Λάμπρου, Δανάη Α.
Τριανταφυλλίδου, Τριαντ. Α. Τριανταφυλλίδης,
Ἀδριανία Α. Τριανταφυλλίδου, Ἀγγελική Ι.
Ματζίου, Ἰωσήφ Κ. Ἀτζιούδης, Μαρίνα Γ. Βλα-
διμίροβ, Λουσία Παπαναστασίου, Εὐαγγελία Ν.
Ἀποστολίδου, Παύλος Νίκη, Νικόλ. Ζαχαράκης,
Ἰουλία Β. Χατζήκωνσταντίνου, Βασ. Ν. Ματθό-
πουλος, Ἀγνώστου, Μαρία—Χρήσιμα Λουριώτη
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Παν. Ι. Μπαρμπάρετος, Εὐφημία
Σ. Ζέρβα, Εὐαγ. Κ. Λαγομιτζίς, Μ. Θ. Α. Ὑψη-
λάντης, Π. Γιαννουλῆς (20-21) Γ. Ν. Βαμβαράκης,
Ι. Χ. Ἀβδελοπούλου, Ἀν. Α. Τουλιάκης, Κατίνα
Ναῦδου, Ἐμμανὺλ Ναῦδου, Ἰωάν. Ν. Ι. Καραβασ.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΒΟΛΟΥ: Κωνσ. Ι. Παναγ, Α. Ε. Κουμαδής
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἰωάν. Α. Ξανθός.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δομνα Βερνίκη, Ἀλεξάνδρος Ι.
Κορκοτσάκης, Σοφία Γ. Γιαννάτου, Αἰκατερίνη Γ.
Δεσῦλλα, Αἰφρα Γ. Κοκοζακού, Ἀδελφ. Σ.
Κουταλάς, Μαίρη Φράγκη, Ἐλέν. Ἀν. Παπα-
ναστασίου, Ναυσικά Παπαναστασίου, Μαρίνα
Παπαναστασίου, Σπ. Ἀν. Ρομποτής, Γαλιητῇ.
ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ἀναστασία Παναγῇ Ρ. Ἀ-
λεξάνδρου.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γ. Α. Σηλυβερδίδης.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Α. Καστοῦλης, Κλέαρχ.
Γ. Καντιάνης.
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Θάνας Π. Σκαγιαννης.
ΠΑΤΡΩΝ: Γιαννάκης Β. Παπανικολάου, Κ. Ι.
Φαρομακίδης, Ἀλέξ. Ι. Ἀταλίας.
ΣΥΡΟΥ: Σπ. Ι. Κολοκοῦρης, Μαργαρίτα Ἐβερτ.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Βασ. Ἠλ. Γράμψας.
ΥΔΡΑΣ: Παναγ. Α. Πινόσης.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Περ. Σπ. Τριανταφυλλίδης, Νί-
κος Ε. Κούρης (20,21) Ἑλληνική Ἀνοιξίς, Μανὸς
Σ. Στεφανίδης.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ: Σοφία καὶ Νίκος Κοζα-
δίνου.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἰωάν. Ι. Κουτσαντάκης, Β. Θ.
Οικονομίδης, Νικ. Α. Μπουρνέλος.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Μερόπη Μέξη (20,21).
ΚΑΙΡΟΥ: Νικ. Σιαδός.
ΚΗΦΙΣΙΩΝ: Ἀθηνᾶ Ε. Δάδαντα.
ΜΙΝΙΑΣ: Λεων. Σιδεράκος (19-20)
ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ: Ἀμερικανὸς (18), Λεωνίδας
Μούσης (18).
PORT SAID: Φίλη τῆς Διαπλάσεως.
ΣΑΜΟΥ: Ἑλλη Παπαδημητρίου.
ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ: Ἀπ. Β. Παπαδόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εὐρύναν δοθὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἔ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκληρώθησαν
οἱ ἑξῆς: ΛΕΩΝΙΑΣ ΜΟΥΣΗΣ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ,
ΑΔΕΛΑΪΣ Σ. ΚΟΥΤΑΓΙΑΡ ἐν Κερκίρᾳ, ΝΙ-
ΚΟΛΑΟΣ ΖΑΧΑΡΑΚΗΣ ἐν Ἀθήναις, οἱ ὅποιοι
ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἑκαστος ἀπὸ 1ης
Μαΐου.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλλειπὴν τὸν τόμον τοῦ 1911
ἐνέκιν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλ-
λων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπλη-
ρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ
ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς
λείπουν, ἀποστέλλοντας μαζὶ καὶ τὸ
ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον).
Διότι μετὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν τόμων
τοῦ 1911, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ
περισσεύσουν, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ
μὴν ἔχωμεν.